załącznik 1

Mongomery Lucy Maud, ur. 1874 w Clinton (obecnie New London) na Wyspie Księcia Edwarda, zm. 1942 w Toronto. Pisarka kanad. pisząca w języku ang.; z zawodu nauczycielka. Pochodziła z rodziny pionierów przybyłych ze Szkocji do Kanady w XVIII w. Studia nauczycielskie kończyła w Charlottetown, następnie w Dalhousie College, Halifax (Nowa Szkocja). Od wczesnego dzieciństwa po śmierci matki wychowywana przez dziadków na farmie w Cavendish. Pisała już w wieku 16 lat wiersze i nowele, wysyłając je do różnych czasopism. Pracowała w zespole redakcji „Daily Echo" w Halifaksie. W 1898 powróciła do Cavendish, aby po śmierci dziadka opiekować się babcią. Pracując w szkole, kontynuowała twórczość literacką. Po śmierci babki w 1911 wyszła za mąż za pastora i zamieszkała w małym miasteczku Leaskdale (Ontario), następnie w pobliżu Toronto. M. była członkiem ang. Królewskiego Towarzystwa Sztuki i Literatury. Popularność w świecie przyniosła jej powieść *Ania z Zielonego Wzgórza* (1908, wyd. pol. 1912) oraz kolejne tomy tego cyklu. M. jest autorką wielu powieści dla dziewcząt. Choć mają one podobne typy bohaterek, zbieżny temat fabularny i analogiczne wątki powtarzające się jedynie w różnych wariantach, nie dorównują jednak *Ani z Zielonego Wzgórza*. W Polsce powieści M. są popularne i często wznawiane. M. przez 40 lat prowadziła korespondencję z amer. pedagogiem E. Weberem, listy te wydano w Toronto w 1960; są one cennym źródłem informacji o pisarce. Od 1889 niemal do śmierci M. pisała dziennik, którego fragmenty zostały opublikowane w 1985 przez M. Rubio i E. Waterston z kanad. Uniwersytetu w Guelph pt. *Pamiętniki*, t. 1 *Krajobraz dzieciństwa 1889–1897* (wyd. pol. 1996), t. 2 *Uwięziona dusza 1898–1910* (wyd. pol. 1996). Na podstawie dziennika powstała biografia M. opublikowana przez M. Gillen *Maud z Wyspy Księcia Edwarda* (1975, wyd. pol. 1994). Powstał też film telewizji kanad. pt. *L.M. Montgomery – Droga do Zielonych Wzgórz*. *Słownik literatury dziecięcej i młodzieżowej*, pod red. B. Tylickiej i G. Leszczyńskiego, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław 2002, s. 251–252.